

NAZLI YAĞMUR ve BALIK

Ergün BİLGİ

Gökyüzü tüm kararsızlığıyla tecelli ediyor bugün. Kah hiç mavilik görünmüyor, nereye baksan kurşuni, kah bulutlar kaplıyor gökyüzünün yarısını, kah çizgi çizgi bulut kümelerinin arasından güneş, zaman zaman tebessüm edip kayboluyor. Uzaklardan bir yerlerden gök, gürültüyle gelen yağmuru haber veriyor. Hafif bir rüzgar, peşinden tekrar bulutlar alalacele toplanıyor semada. Artık tepemizde de şimşek çakıyor, gök gürlüyor. Koca koca damlalar düşüyor yere, zevkle izliyorum o anı, birden coşuyor yağmur, bardaktan boşanırcasına yağıyor, şırıl şırıl akıyor su saçaklardan, ses geliyor sac döşeli damlardan, yağmurun arkasında kayboluyor uzaktaki evler. Kiremitler pırıl pırıl yıkıyor. Rahmet en cömert yanını sergiliyor, damlalar coşkuyla toprağın bağrında dans ediyor. Çok sürmüyor yağmurla toprağın aşkı, hasret giderme anı. Sadece çukurluklarda su birikintileri bırakarak, bulutlarını toplayıp gidiyor nazlı yağmur.

Sanki tüm köylere, tüm topraklara adaletle döküyor rahmetini, dolaşiyor tepemizde. Yer değiştiriyor sürekli. Tekrar bir ara batıda boğazdan önüne yeli katmış gelirken bize hakkımızı verip kayboluyor. İçeri giriyorum. Biraz televizyon izleyeyim diyorum. Şu mübarek ayın pek muhterem hocaları da birbirinden mühim dini mevzuları anlatıyorlar.”Dövme orucu bozar mı, ne gibi sakıncaları var, dini nikahın olmaması orucu nasıl etkiler, dil altı hapı orucu bozar mı, benim eşim büluğ çağındayken deve kesmeyi adak adanmış fakat bugün deve kesebilecek durumda değil ne tavsiye edersiniz hocam, tokalaşmak zorunda kaldığımda orucuma zarar gelir mi, üç gün öncesinden kalmış çorbayı içmek elbette sevaptır, ben öyle yapıyorum sen de öyle yap, sevaptır ey Müslüman, mükellef sofralara gerek yok, aza kanaat etmeyi öğren...” Gibi birbirini takip eden pek ehemmiyetli mevzulara verilen cevapları kavrayabilecek bir hafızaya sahip olmadığımı ve bunların çok derin ve ufuk gerektiren mevzular olduğunu düşünerek kapatıyorum televizyonu. Doğayla baş başa olmak geliyor içimden, Camdan bakıyorum günlük güneşlik, kuşlar cıvıltıyor dallarda. Buhar yükseliyor duvarların sırtlarından... Anneme soruyorum. “Nereye gitti bu yağmur?” O da Beserek taraflarına doğru gitti diyor. Diyorum ya adaletle dağıtıyor rahmetini bugün gökyüzü.

Yağmur sonrası ya da yağmur yağarken balıklarda bir bereket olduğunu tecrübe etmiştim. Evde giymediğim eski elbiseleri lahana gibi kat kat giyip biniyorum arabaya. Nemli bir hava var. Hilmiye yoluna çıkıyorum. Ağır ağır etrafı izleyerek gidiyorum. Her yıl bu vakitler hayli çoğalan ırmağımız bu yıl çok sığ görünüyor. Belli ki kar suyu ve yağmur yetersiz kalmış bu sene. Aşağı mahalleden geçerken çocukluğumdan bu yana bir tarlanın ortasında dikili duran, sapasağlam kahverengi taşlarla yapılmış kapısız penceresiz yapı dikkatimi çekiyor. Çok eski zamanlara götürüyor beni bu yapı. Gece yaralarına kadar yoncaya su döken su motorlarının evimize kadar yayılan seslerini hatırlatıyor... Sağ tarafta eski su deposunun onlarca beton ayaklık üstündeki koca su borusu, siyah ve uzun bir tırtıl gibi tırmanıyor tepeye... Bu yol şimdi asfalt. Kenarında insan boyu kangal bitkileri yetişirdi bu yolun. Zamantı Irmağı'nın üstünden geçip Hilmiye'ye doğru tırmanırken daha da incelerek kayboluyor gözlerden. Şimdi uzun bir gölet haline gelmiş eski ırmağın suyu da hayli çekilmiş. Yine de koyu kahverengi görünen yerlerde bir derinlik hissi uyanıyor. Üzerinde yine tepsi gibi nilüfer yaprakları yüzüyor... Kimseler yok. Müthiş görünüyor ortalık. Irmağın kenarındaki sazlıklar da henüz yeşillenmemiş, sapsarı ve incecik. Olta atmaya engel yok yani. Akfatma yamaçlarına ilişiyor gözlerim. Üstü sanki tepeden bıçakla silme kesilmiş gibi dümdüz, beyaz yamaçları arasındaki ufak dereler yeşillenmeye başlamış, yamacındaki tarlaların bazıları göceklenmiş bazıları sürülmüş, sanki cetvelle çizilmiş gibi ince- uzun, kare dikdörtgen. Yamaca atılmış yama gibi yeşil ve siyah görünüyor tarlalar. Sol tarafta Tahtaköprü'ye doğru uzayan, uzadıkça incelen gümüş bir tabaka gibi Zamantı Irmağı. Ayna gibi parlıyor. Irmağın sol tarafı çukurlara bayırlara, geniş düzlüklere serilmiş yemyeşil bir halıyı andıran çimenlik. Sağ tarafta boğaza doğru kıvrılarak uzayıp kaybolan gümüş ırmak.

Demir korkulukların bulunduğu ince, uzun köprünün üzerinde açıyorum oltamı. Irmak kenarında kara çadırlar gibi sıralanmış yığma toprakların üstünden kısmet diye sallıyorum ırmağın ortasına. Çekerken dönen kelebek bir para gibi parlıyor suda. Kenardaki yığma toprak çamura dönüşmüş. Yüz elli- iki yüz metre gidiyorum olta atarak, yürüyemez oluyorum. Ayakkabılarım palete dönüşüyor, müthiş bir ağırlık hissediyorum ayaklarımda. Zor duruyor ayaklarım ayakkabıda. Oltayı bir taraftan çekerken bir taraftan ayaklarımı hafifletmeye çalışıyorum. O sıra oltam ağırlaşıyor birden, bir sağa bir sola kayıyor,

derinlere doğru çekiliyor... derken suyun içinde yalpalayan balığa ilişiyor gözlerim. Düşer korkusu hakim oluyor bir an. Çekiyorum, düşmedi hala. Çok iyi derken bir ara olta birden hafifliyor. Eyvah diyeceğim sıra, yan yan çırpınışını görüyorum. Daha hızlı çekmeye başlıyorum ve yine ağırlaşıyor oltam. Kenarı hayli yüksek ırmağın. Şimdi düşmeden yukarı çekersem tamam ve nihayet tuttum balığı. Bir heves geldi ki sormayın. Elimden yağ gibi kayıyor, yanları benek benek, sırtı yemyeşil bir turna bu, avuçlarımla zor kavriyorum. Solungaçlarını açıp açıp kapıyor. iki elimle ortasını kavrayıp tutuyorum, başı ve kuyruğu aşağı sarkıyor.

Başka da tutamadım burada. Bir de yukarı tarafta avlanmak geldi içimden. Yeni yoldan Tahtaköprü'yü geçip hayli gittikten sonra soldan toprak bir yola girip olta atabileceğim bir yer arıyorum. Orada benden başkaları da varmış. Bir araç duruyor. Toprak yığınlarının arasında da hafif duman tütüyor. Kızılderili ateşi gibi. Yarı küllenmiş içinde hala yanan odun parçaları. Külün içinde de simsiyah bir çaydanlık. Çaydanlıktan buhar tütüyor. Poşetler, tavuk kemikleri saçılmış ateşin etrafına. Kuru soğan kabukları, incecik kurumuş domates kabukları, zar gibi salatalık kabukları, sivri biber çekirdekleri, pet şişeler... ama kimsecikler görünmüyor yakınlarda. Neden sonra yığınların arasında, ırmağın kenarından orta yaşlı bir adam çıkıverdi. Yavaş yavaş yaklaştı. Bir avcunun içinde halkaladığı misinayı tutuyor, diğer elinde de misinaya bağlı oltası. Sarı çizmeler giymiş, paçaları çizmenin içinde. Üzerinde de uzun yağmurluğu, gözlüğünün üstünden dikkatle bana bakarak ve gülümseyerek geliyor. Damak dişlerini de yeni yaptırmış belli. Yaklaştı, onun da ayakları çamur, suyun içinde sırıl sıklam.

selam verdim.

“Ve alekümes Selaaam” dedi

“Nasıl balık tutabildiniz mi “ dedim

-Bir iki dene

-Onlar da güççücük

-Yalnız mısınız?

-Yok damatnan bizim oğlan var, onlar oltaları alıp yukarı çıktılar, nirye gittiler inan ben de goremiyom.

Bunlar : ”Baba balığa gidiyok seni de gotürelim biraz hava al.” dediler ben de takıldım peşlerine. Takılmaz olaydım, yağmurda yaşta perişan oldum.

Tanıştık konuştuk bir müddet.

Ateşin başına geçti

“Niyetli misin?” dedi

“Allah kabul ederse “ dedim

“Ben” dedi

“Şeker hastasıyım da dutamıyom, Allah affetsin”

“Ben de biri gormeden yime, işini halletseydik derken sen geldin kusura bakma” dedi

Biri görse veya görmese ne olur o Allah'la sizin aranızda üstelik mazeretin var, dedim.

Ateşi tekrar canlandırmak için eğildiği yerde

“Allah affeder de insanların dilinden kurtulaman” diyor.

Zaten yabancısın burada kimse bilmez seni, dedim

“Öyle dimeeee!” dedi. Bana dikkatle bakarak:

“İl de olsa, haneden biri de olsa çekiniyor insan...”

.....

O da başladı oltasını sallamaya. Yerde kazıklara bağlanmış ayrı oltaları da var.

Sallamalı olta konusunda tecrübesiz olduğu her halinden belli oluyor. Her sallayışında ipi birbirine dolanıyor adamcağızın. Bazen ipi çok uzun tutuyor, olta pantolonuna saplanıyor. Bazen de çalı çırpıya takılıp kalıyor. Başarısız olduğu her defasında:

“Hay’ anasını satıyım, seni icad idenin” diye sinirleniyor.

Oltasını hayli uzağa gayet düzgün attığı sıra yine elindeki misina ipi karışıyor, ipi açana kadar da olta dibe batıyor. Çekmeye başladı, ipin gerilmesinden hayli ağır bir şeyi çektiği belli oluyor. “Balık mola hı hoca niy bu?” diye yavaş yavaş çekti. Oltanın ucunda bağı olmayan iyice ezilmiş içinden, üzerinden çamur akan eski bir spor ayakkabısı çıktı.” Bu ne geziyosa burada” dedi, güldü. Ben de güldüm. Ayakkabıyı bir türlü oltadan kurtaramıyorum, yardımcı olmaya çalışıyorum, sohbet ehli biri aslında...

Durmadan atıyorum, oltam yine ağırlaştı, sağa sola çekiyor, dibe gidiyor bazen. Çektim kenara attım bir turna ki... “Maaaşallaaah! Hoca” dedi, dondu kaldı. Kaldırıp kaldırıp atıyor kendini balık, çırpınıyor hiç durmadan, kuyruğunu yüzgeçlerini olabildiğince açıyor, açtıkça bir o kadar daha kocaman görünüyor.

“Oruçlusun ya, ben de oruçlu ossaydım.” dedi

“Abi ne alakası var?” dedim.

Durmadan “Oruçlu ossaydım” diye sallıyor oltayı.

Tekrar mis gibi bir yağmur kokusu yayıldı havaya. Bereketli geçiyor, bir tane daha sürüklemeye başladım. “Allaaah Allaaaaah! Oruçsun ya” diyip dururken ucundan düşüverdi balık.

Sonra da:

“Peeeh! Senin orucun da bir işe yaramıyormuş ki hoca, bak kaştı balık” demesin mi. İyice moralim bozuldu.

Karşı taraf iyice kararmaya başladı. Yine uzaktan gök gürütüsü geliyor bir yerlerden. Toparlanmaya çalışıyorum. Çörümşek boğazında gri ve puslu bir hava. Yavaş yavaş Hınzır Dağı kayboluyor sağanak yağışın içinde. Alnıma kocaman bir damla düşüyor, bereketin damlası bu. Yağmuru ciğerlerine kadar içmiş otların arasında gezindik iki saat. Ayakkabılarım pırıl pırıl oldu bu kez. Uzaktan yıllardır duymadığım turna sesleri de geliyor. Çok mutlu oluyorum buna. Elveda diyorum, o da oltasını sallarken yine sırtında bir yere saplamış bulamıyor, kaşınır gibi dönüp duruyor, Bindim arabaya silecek yetiştiremiyor yağmuru, araba sanki hortumla yıkıyor, ilkyazın son yağmurları bunlar. Köye de yağıyor, görüyorum. Ben köye gitmeye kalmadan yine çoktan çekip gitmiş köyden nazlı yağmur.

Yağmur hayattır, can suyudur, berekettir...yağmuru veren Allah’a şükürler olsun